

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гзз 7/05
16.06.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Мирјане Грубић, Јасминке Станојевић, Браниславе Апостоловић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужених "ББ" и Удружења осигуравајућих организација "ВВ", ради регреса, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Гт-І бр. 2759/04 од 24.11.2004. године, у седници одржаној 16.06.2005. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости и ПРЕИНАЧУЈЕ пресуда Окружног суда у Новом Саду Гж.138/2004 од 30.06.2004. године, тако што се ОДБИЈА као неоснована жалба тужиоца и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Општинског суда у Новом Саду П. 5579/2003 од 10.11.2003. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П. 5579/2003 од 10.11.2003. године одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд обавезе тужене да му солидарно исплате на име регреса 190.147,47 динара са законском затезном каматом од 04.04.2003. године до исплате, као и да му солидарно накнаде трошкове поступка, у року од 15 дана, с тим што туженима трошкови нису досуђени.

Пресудом Окружног суда у Новом Саду Гж. 138/2004 од 30.06.2004. године усвојена је жалба тужиоца и преиначена пресуда Општинског суда у Новом Саду П. 5579/2003 од 10.11.2003. године, тако што је обавезан тужени Удружење осигуравајућих организација "ВВ" да тужиоцу на име регреса исплати 190.147,47 динара са законском затезном каматом од 04.04.2003. године до исплате, као и да му накнади трошкове поступка од 45.608,70 динара, све у року од 15 дана.

Против другостепене пресуде, Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу чл.408. став 1. у вези чл.386. ЗПП ("Сл.лист СФРЈ" бр.4/77, 36/77... и "Сл.лист СРЈ" бр.27/92, 31/93, са каснијим изменама и допунама), који се примењује на основу чл.491. став 5. ЗПП ("Сл.гласник РС" бр.125/2004) и нашао да је захтев за заштиту законитости основан.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Општинског суда у Новом Саду П. 4144/98 од 15.10.1998. године делимично је усвојен тужбени захтев тужиље ГГ, па су обавезани тужени "ДД", АА и ЋЋ, да тужиљи солидарно на име накнаде штете из штетног догађаја од 02.06.1996. године исплате 79.000,00 динара. Окружни суд у Новом Саду је, одлучујући о жалби прво друготуженог, пресудом Гж. 3997/98 од 30.12.1998. године, преиначио првостепену пресуду и обавезао подносиоце жалбе да тужиљи солидарно исплате штету од 36.000,00 динара, док је у односу на туженог ЋЋ пресуду Општинског суда укинуо, после чега је према овом туженом прекинут поступак, до окончања извршног поступка. ГГ је, као поверилац, поднела предлог за извршење против "ДД" и АА, па је решењем И.1374/99 од 16.07.1999. године дозвољено предложено извршење. У току извршног поступка, приликом пописа и процене имовине дужника "ДД", 26.10.2002. године утврђено је да се налази у стечају, те је решење о извршењу уручено дужнику другог реда - тужиоцу. У наставку извршног поступка 04.04.2003. године дужник АА исплатио је оштећеној на име свих досуђених видова накнаде штете и трошкова поступка 190.147,47 динара.

Имајући у виду утврђено чињенично стање Општински суд је закључио да, у смислу чл.99. Закона о осигурању имовине и лица, тужено удружење осигуравајућих организација "ВВ", није у обавези да тужиоцу регресира исплаћену штету оштећеном лицу, па је одбио тужбени захтев, а Окружни суд је, преиначујући првостепену пресуду и усвајајући тужбени захтев, стао на становиште, да, у конкретном случају треба применити одредбу чл.106. Закона о осигурању имовине и лица, који упућује на солидарну одговорност штетника и Удружења за штету проузроковану моторним возилом, за које постоји закључен уговор о осигурању, а над осигуравачем је отворен стечај.

Основано се истиче у захтеву за заштиту законитости да је другостепени суд неправилно применио материјално право.

Предмет спора је захтев штетника, према Удружењу осигуравајућих организација "ВВ" за исплаћену штету оштећеном у штетном догађају.

Из одредби чл.99. и чл.106. Закона о осигурању имовине и лица произилази да се средства Гарантног

фонда користе ради економске заштите путника и трећих оштећених лица, те да се употребљавају за накнаду штете, поред осталог, проузроковане употребом моторног возила, за који је закључен уговор о обавезном осигурању са организацијом за осигурање, над којом је отворен стечајни поступак. Дакле, право на накнаду штете из средстава Гарантног фонда могу остваривати оштећена лица којима је штета причињена употребом моторних возила, уз испуњеност и посебних услова за активирање субсидијарне одговорности Гарантног фонда. Чл.85. наведеног закона одређена су лица, која се не сматрају трећим лицима, а у круг тих лица, поред осталих, спада и возач моторног возила чијом је употребом причињена штета, а који је одговоран за штету. Стога штетник не може бити треће лице, јер то својство има оштећено лице.

Пошто тужилац нема својство трећег оштећеног лица, јер је кривац за штету - штетник, основаност његовог регресног захтева не може се подвести под садржину одредаба чл.99. Закона о осигурању имовине и лица, којима није предвиђено право регреса штетника према Гарантном фонду. Стога је имало места одбијању тужбеног захтева.

На основу чл.395. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић,с.р.

За тачност отправка

вг